

ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ

କଟକରେ କଟକ

ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରରେ

အခန်း(၁)

တစ်နေ့သ၌ ကပ္ပလီကျွန်းစုအတွင်းရှိ လူသူမရှိသော ကျွန်းငယ်လေး တစ်ကျွန်း၏ မြင့်မားသော ကျောက်ဆောင်ထက်ပေါ်တွင် အသက် ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်ရှိသော ကလေးမလေးတစ်ဦးသည် ပင်လယ်ပြင်ကို တစ်ကိုယ်တည်းငေးမောကြည့်ရှုနေ၏။

သူမသည် ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်သော အဆုံးအစမဲ့သည့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ငေးမောကြည့်နေရာမှ မျက်မှောင်လေးကိုကြုတ်ကာ

"လောကမှာ ငါမသိသေးတဲ့ လျှို့ဝှက်မှုတွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်၊ မာယာများ တဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးအကြောင်းကိုတောင် ငါ ကောင်းကောင်း မသိသေးဘူး၊ ပင်လယ်ပြင်မှာ မုန်တိုင်းတွေထန်တယ်၊ လှိုင်းတံပိုးတွေကြီးတယ်၊ သင်္ဘောကြီးတွေကို ရေပြင်အောက်ကို ရောက်အောင် ဆွဲပို့လိုက်တယ်၊ လူ့အသက်တွေကိုလည်း အများကြီး ဝါးမျိုတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုလိုကြည့်တော့လည်း ရာသီဥတုဟာ ကောင်းမွန်ပြီး ပြာလဲ့လဲ့ ကောင်းကင်ကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်လို့ မဝအောင်ဖြစ်နေရတယ်၊ ပင်လယ်လှိုင်းတံပိုးလေးတွေကလည်း ညင်သာလိုက်တာ၊ ဆိုးဝါးရက်စက်တဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးလို့ ဘယ်သူထင်မှာ လဲ"

ကလေးမလေးသည် တစ်ယောက်တည်း တီးတိုးရေရွတ်နေရာမှ ကျွန်းရှိရာသို့ မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

"ဟောဒီ သာယာလှပတဲ့ ကျွန်းမှာ လည်း မာယာတွေအများကြီးရှိတာပဲ။ ကမ်းရိုးတန်းကလှမ်းကြည့်ရင် စိမ်းညိုညိုတောတန်းကလေးနဲ့ အုန်းပင်တွေကိုမြင်ရတယ်။ ကျွန်းကလေးထဲကိုဝင်လိုက်ရင် အခိုင်လိုက် သီးနေတဲ့ ငှက်ပျောသီးတွေ၊ သရက်ပင်တွေ၊ သဘောပင်တွေနဲ့ သာယာလှပလိုက်တာ။ သီးပင်စားပင်တွေကလည်း စုံပြီး ကျောက်တောင်ပေါ်က စီးကျနေတဲ့ ရေချိုလည်း ရှိနေတယ်။ ဒီလိုသာယာလှပပြီး နေချင်စဖွယ် ရှိတဲ့ ကျွန်းမှာ သတ္တဝါတွေကို စုံးစုံးမြုပ်သွားနိုင်တဲ့ ရွံ့နွံ့အိုင်တွေ၊ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေကြီးတွေ၊ ပင့်ကူတွေ၊ ကျွန်းနားလာကပ်တဲ့ လှေသင်္ဘောတွေကို ဝမ်းခွဲပစ်နိုင်အောင် ဓားသွားလိုထွက်မြက်တဲ့ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းတွေရှိမယ်လို့ ဘယ်သူယုံမှာလဲ။ ဒါတွေဟာ မာယာတွေပဲပေါ့။ ဒါကြောင့် အဒေါ်ကပြောတာ၊ လောကကြီးက မာယာများတယ်။ မာယာများတဲ့ လောကမှာ လူတွေဟာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးပဲတဲ့ ၊ လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ အသိဉာဏ်ကြီးသလောက် အရက်စက်ဆုံး၊ အကောက်ကျစ်ဆုံး၊ လောဘအကြီးဆုံး၊ အယုတ်မာဆုံး သတ္တဝါဖြစ်တယ်တဲ့ ၊ လူတွေဟာ ဒီလောက်ပဲဆိုးသလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ရက်စက်ရသလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကောက်ကျစ်ရသလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လောဘကြီးရသလဲ"

ကလေးမလေးသည် ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ရောက်တတ်ရာရာတွေ့ရင်း ခါးတွင် လွယ်ထားသော ရေဘူးမှ ရေကို တစ်ငုံသောက် လိုက်လေ၏။ သားရေအိတ်ထဲမှ အုန်းသီးစိတ်ကလေးများကိုလည်း ဝါးစားလိုက်ပြန်၏။

ပြီးနောက် သူမ၏ မပြီးဆုံးသေးသော အတွေးတို့ ကို ဆက်ပြန်၏။

"ငါကတော့ လောဘမကြီးပါဘူး၊ အုန်းသီးစိတ်ကလေးတွေကို တစ်

နေ့စာပဲ စားတယ်။ ဒီလိုစားလို့ ကုန်ရင် နောက်တစ်နေ့ အပင်ပေါ်တက်ပြီး ခူးမှာ ပေါ့။ ရေဘူးထဲကရေလည်း ဒီလိုပါပဲ။ တစ်နေ့ သောက်လို့ ကုန်ရင် နောက်တစ်နေ့ ကျောက်ဆောင်အောက်မှာ သွားခပ် လို့ ရတာပဲ။ ငှက်ပျောခိုင်ကြီးတွေလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ငှက်ပျောသီးကို ကုန် သလောက်ပဲ ဖြုတ်စားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လောဘကြီးရမှာ လဲ။ ကျွန်းပေါ်ကိုရောက်လာတဲ့ သင်္ဘောပေါ်ကလူတွေကိုတောင် ကျွန်းမှာ ရှိ တဲ့ စားစရာတွေ ဝေငှပေးသေးတာပဲ။ နောက်ပြီးတော့ လူတွေဟာ ရက် စက်တတ်တယ်တဲ့ ၊ ငါကတော့ မရက်စက်တတ်ပါဘူး။ သတ္တဝါလေး တွေ ဒဏ်ရာရပြီး နေမကောင်းဖြစ်ရင် ဆေးထည့်ပြီးတောင် ပြန်လွှတ် ပေးသေးတယ်။ ယုတ်မာဖို့ ဆိုတာ သာလို့ တောင်ဝေးသေးတယ်"

ဟု တစ်ဦးတည်း ရေရွတ်နေပြန်၏။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် ပင်လယ်ကြီး တစ်ခုလုံး မှိုင်းညှို့ လာပြီး လေပြင်းသည် အဟု န်ပြင်းစွာ တိုက်ခတ် လေတော့၏။ ကလေးမလေးသည် ကောင်းကင်တစ်နေရာမှ အနီရောင် သန်းစပြုနေသော ကောင်းကင်ကိုကြည့်၍

"ကြည့်စမ်း၊ မာယာများ တဲ့ ပင်လယ်ပြင်ဟာ ချက်ချင်းပြောင်းလဲ တော့တာပဲ။ တိမ်ညိုမည်းနဲ့ လေပြင်းတွေဆင်ပြီး လှိုင်းတံပိုးတွေ ပြင်း ထန် လာပြီ။ ခဏနေရင် မုန်တိုင်းတိုက်တော့မယ်။ မုန်တိုင်းမလာခင် သတ္တဝါတွေဟာ အသိုက်အမြိုကိုပြန်ကြသလို ငါလည်း အဒေါ်ဆီကိုပြန်မှ ဖြစ်မယ်။ ဒါဟာ သဘာဝရဲ့ ဥပဒေပဲ။ အန္တရာယ်ကို ရှောင်တိမ်းတတ် ရမယ်"

ကလေးမလေးသည် မြင့်မားသော ကျောက်ဆောင်ကြီးမှ တွယ်ကပ် ၍ အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဆင်းခဲ့လေ၏။ ကျောက်ဆောင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ သဲသောင်ပြင်ကို ကျော်ဖြတ်၍ ကျွန်း၏ အတွင်းပိုင်း

သို့ ဝင်ခဲ့လေတော့၏။

ကလေးမလေးသည် သဲသောင်ပြင်နှင့် အုန်းပင်တန်းကို ဖြတ်သန်းချီ နံတွင် မိုးဖွဲကလေး စတင်ရွာသွန်းလာ၏။

သူမသည် မိုးရေစက်များကြားမှ ပင် လေကွယ်ရာအရပ်တွင် တည် ဆောက်ထားသော သစ်လုံးအိမ်ရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

သစ်လုံးအိမ်တံခါးဝသို့ရောက်သောအခါ အတွင်းမှ အသက် (၅၀)ဝ န်းကျင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ထွက်ပေါ်လာပြီး

"ဟဲ့ ပိုးတီ၊ ဗိုင်းတာမလေး၊ ဘယ်တွေလျှောက်အလေလိုက်နေတာ လဲ၊ ငါကတော့ ပင်လယ်ထဲကိုကျပြီး ငါးကြီးပဲစားသွားလား၊ ကျောက် ဆောင်နဲ့ ပဲရိုက်မိလား စိုးရိမ်နေတာဟဲ့"

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေရာ မပိုးတီဆိုသော ကလေးကလေးက ရယ် မော်၍

"အဒေါ်ရယ် ပိုးတီက သဘာဝထဲက လူသားတစ်ယောက်ပါ၊ သဘာ ဝနဲ့ တစ်သားတည်းဖြစ်အောင်နေတဲ့ သူဟာ ဘယ်တော့မှ အန္တရာယ်နဲ့ မကြုံဘူးဆို၊ ငှက်ကလေးတွေ မုန်တိုင်းကို ပုန်းခိုဖို့ ပြန်လာသလို ပိုးတီ လည်း အိမ်ကိုပြန် လာပြီလေ"

ဟု ပြောကာ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ရောက်၍ ထိုင်လေ၏။

ထိုအခါ အမျိုးသမီးကြီးက မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့၍

"ဒါလား သဘာဝနဲ့ တစ်သားတည်းဖြစ်အောင်နေတဲ့ လူ၊ အိမ်ကို ရောက်တာနဲ့ ဇိမ်ခံချင်နေပြီ၊ သဘာဝထဲကလူက ဇိမ်ခံလို့ မရဘူး၊ ပင် လယ် ငါးကြီးခြောက်တွေကို အတုံးလေးတွေတုံးပြီး ငရုတ်သီးထောင်း ပေတော့၊ ထမင်းတစ်အိုးတော့ ငါတည်ထားပြီးပြီ၊ ဒါဟာ ငါတို့ နှစ်

ယောက်အတွက် နောက်ဆုံးစားရမယ့်ညစာပဲ၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် အခုလို ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ချက်စားဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မုန့်တိုင်းက သုံးရက် လောက် ကြာမယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ မုန့်တိုင်းကျတဲ့ အချိန်မှာ ပင်လယ်ပြင်ဟာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးရန်သူကြီးပဲ၊ ဒီရန်သူကြီးက သင်္ဘောတွေ တော်တော်များများကို ပင်လယ်အောက်ဝါးမျိုပြီး လူ့အသက်တွေကို စတေးပစ်လိမ့်မယ်"

ဟု တီးတိုးပြောလေ၏။ ပိုးတီဆိုသောကလေးမလေးသည် အဒေါ်၏ စကားကြောင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်မှ ခုန်ထ၍ ပင်လယ်ငါးကြီးခြောက်များကို အတုံးကလေးများ တုံးလေ၏။

ထို့နောက် ငရုတ်သီးထောင်းကာ ပင်လယ်ငါးခြောက်များကို ငှက်ဥများ နှင့် ချဉ်ရည်ဟင်းချက်လေ၏။ ငါးပိရည်ကို ငရုတ်သီးစိမ်း၊ ပုစွန်ခြောက်တို့ဖြင့် ရောနှောကာ ဖျော်လေ၏။

တို့ စရာအဖြစ် သခွားသီးများကို အတုံးကလေးများ တုံးလေ၏။ ကျွန်းပေါ်တွင် ချဉ်ပေါင်၊ ကန်စွန်း၊ ငရုတ်၊ သခွား စသည် တို့ ပေါက်ရောက်နေ၏။ ကျွန်းပေါ်တွင် မျှစ်ကိုလည်း အများ အပြားရ၏။ မှိုမျိုးစုံလင်စွာ ကိုလည်း တွေ့ရတတ်၏။

အဆိပ်ရှိသောမှို အလွန်များ သဖြင့် မှိုခူးခြင်းကို သူမ၏ အဒေါ်ကိုယ်တိုင် ခူးဆွတ်၏။ မှိုကို မြွေအလွန်ကြိုက်သဖြင့် မှိုတွင်းများ ၏ အနီးတွင် မြွေများ လည်း လာတတ်၏။

ကျွန်းပေါ်တွင် အဆိပ်ပြင်းသောမြွေများ လည်း များ ပြားလှ၏။

ပိုးတီသည် ထမင်းစားရန် စားပွဲခုံပေါ်တွင် ခင်းကျင်းပြီးချိန်၌ မိုးများပြင်းထန်စွာ ရွာသွန်းဖြိုးနေလေ၏။ မိုးနှင့်အတူ လေပြင်းလည်း ပါလာသဖြင့် ကျွန်းတစ်ခုလုံး တဝေါဝေါဆူညံနေလေ၏။

ပိုးတီတို့ သစ်လုံးအိမ်ကလေးသည် ကျောက်ဆောင်ကြီးများကိုကာ
၍ လေကွယ်ရာတွင် တည်ဆောက်ထားသဖြင့် မုန်တိုင်း၏ ဒဏ်ကို
ကောင်းစွာခံနိုင်၏။

ပိုးတီနှင့် သူမ၏ အဒေါ်သည် ညစာကို လျင်မြန်စွာစားသောက်၍ ပ
န်းကန်ခွက်ယောက်များကို သိမ်းဆည်းလေ၏။ ခဏအကြာတွင် လေသ
ည် ပိုမိုပြင်းထန် လာပြီး အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် အကာအရံအဖြစ် တင်
ထားသော သစ်လုံးများ ပေါ်သို့ သစ်ကိုင်းများ ကျိုးကျလေ၏။

သူမ၏ အဒေါ်သည် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ မော့ကြည့်၍

"ဒီတစ်ကြိမ်မုန်တိုင်းဟာ အတော်ပြင်းထန်တာပဲ"

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လေ၏။ ပိုးတီသည် အဒေါ်က မုန်တိုင်းပြင်းထန်
သည် ဆိုသဖြင့် သဘောကျသွားမိ၏။

သူမသည် ကလေးအတွေးဖြင့် ကျွန်းပေါ်သို့ မုန်တိုင်းဖြတ်သွားသည့်
အခါတိုင်း ပျော်ရွှင်နေမိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မုန်တိုင်းမိပြီး
သောကျွန်းသည် နေ့စဉ်တွေ့နေကျမြင်ကွင်းများမှ အပြောင်းအလဲကြီး
ပြောင်းလဲသွားလေ၏။

ကျွန်းပေါ်ရှိ သစ်ပင်ကြီးများ လဲကျပြီး ကျွန်းတစ်ခုလုံး ရွက်ကြွေများ
၊ သစ်ကိုင်းအကျိုးအပြတ်များ ဖြင့် မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းအောင် ရှုပ်
ပွေသွားတတ်၏။

မုန်တိုင်းမိသော သင်္ဘောများမှ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းမျိုးစုံသည် ကျွ
န်းပေါ်သို့ ရောက်လာတတ်၏။

ကျွန်းပေါ်သို့ ရေမျောကမ်းတင်ရောက်ရှိလာသော ပစ္စည်းများ အန
က် ငါးသေတ္တာများ ၊ အသားဘူးများ ၊ ဝိုင်အရက်နှင့် အဝတ်အထည်များ

၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ သာမက ကြိုးခွေများ ၊
အမဲလိုက်ဓားအမျိုးမျိုးနှင့် မီးကျည်များ ၊ လက်နက်ခဲယမ်းများ အထိ ပါ
လာတတ်၏။

ပိုးတီသည် မုန်တိုင်းကျနေသော သုံးရက်ခန့်အချိန်အတွင်း သစ်လုံး
အိမ်ထဲတွင် ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာ နေထိုင်ရလေ၏။

သူမ၏ အဒေါ်မှာ မူ မုန်တိုင်းထန်နေသောအချိန်တွင် သစ်လုံးအိမ်၏
အတွင်းခန်းသို့ဝင်၍ ယောဂလေ့ကျင့်ခန်းများကိုသာ ပြုလုပ်နေလေ၏။

အဒေါ်သည် ယောဂကျင့်စဉ်များ နှင့် ဈာန်ဝင်လေ့ကျင့်ခန်းမျိုးစုံကို
အချိန်အားသည့်အခါတိုင်း ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သူမ၏ အ
ဒေါ်သည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ကျန်းမာချမ်းသာနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အခန်း(၂)

တတိယမြောက်နေ့ နံနက်တွင် မိုးစဲသွားပြီး ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး အလင်းရောင်များ ပြန်လည်ရရှိလာ၏။ ပိုးတီသည် သုံးရက်လုံးလုံး သစ်လုံးအိမ်ထဲတွင် ပုန်းအောင်းနေရသဖြင့် ငြီးငွေ့လှသည် ဖြစ်ရာ သူမ၏ အဒေါ်ကို ခွင့်ပန်၍ ကျွန်းပေါ်တွင် လှည့်လည်ကြည့်ရှုရန် ကြံစည်လိုက်၏။

အဒေါ်က ပိုးတီကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

"ပိုးတီ၊ ညည်းက ဒါမျိုးဆိုရင် အတော်ခြေသွက်နေတယ်ပေါ့လေ၊ ယောဂကျင့်ရမယ် ဆိုရင်တော့ စိတ်မပါဘဲ ပြီးစလွယ်လေ့ကျင့်တော့တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ညည်းယောဂကျင့်တိုင်း ခရီးမပေါက်တာ၊ ကဲ . . . ညည်းတစ်ယောက်တည်းလွှတ်ပေးလို့ တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါလည်း လိုက်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီအချိန် ကျွန်းပေါ်မှာ မြွေဆိုးတွေအလွန်ပေါ့တယ်၊ သူတို့ဟာ ကျိုးပျက်သွားတဲ့ သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်တွေကြားမှာ သွားလာနေတတ်တယ်"

ဟု ဆိုကာ ပိုးတီကိုခေါ်ဆောင်ကာ အဒေါ်က အရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ သွားလေ၏။ အဒေါ်၏ လက်ထဲတွင် ဓားရှည်တစ်ချောင်းကိုင်ထားသည်ကို မြင်တွေ့ရ၏။ အဒေါ်သည် လမ်းပေါ်တွင် လဲကျနေသော သစ်ကိုင်းများကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း၍ သွားလာနေလေ၏။

ကျွန်းတစ်ခုလုံး သစ်ပင်များ ကျိုးကျနေပြီး သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များ

နေရာအနှံ့ ဖုံးလွှမ်းနေ၏။ အရွက်များကြွေကျ၊ သစ်ကိုင်းများ ကျိုးကျပြီး အပင်များ တုံးတိတ်ဖြစ်ကာ အမှိုက်များ နေရာအနှံ့ ပြန့်ကျဲနေလေ၏။

ပိုးတီသည် အဒေါ်က သစ်ကိုင်းများကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းနေစဉ် အကိုင်းတစ်ခုပေါ်သို့ ပြေးတက်လေရာ သစ်ကိုင်းပေါ်မှ လျှောဆင်းလာသော မြွေဟောက်တစ်ကောင်နှင့် တန်းတိုးလေ၏။

ပိုးတီသည် ရုတ်တရက် မြွေဟောက်ကိုမြင်သဖြင့် ထိတ်လန့်ပြီး

"အမလေး"

ဟု အော်ဟစ်လိုက်စဉ် အဒေါ်က သူမလက်မှ ဓားတိုလေးဖြင့် ဆတ်ခနဲ လှမ်းပစ်လိုက်ရာ မြွေဟောက် ပါးပျဉ်းတည့်တည့်သို့ စိုက်ဝင်သွားလေ၏။

အဒေါ်က ပိုးတီကို အနောက်သို့ ဆောင့်ဆွဲ၍

"ပိုးတီ၊ ညည်းကို ငါမပြောဘူးလား၊ သတိထားပြီးသွားပါလို့ ၊ အခုတော့ မပြောမဆို သစ်ကိုင်းပေါ်ခုန်တက်တယ်၊ ငါလက်မြန်လို့ ညည်းမြွေပေါက်မခံရတာ"

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေရာ ပိုးတီသည် အဒေါ်၏ စကားကြောင့် ပခုံးလေးကိုတွန့်၍ အနောက်ဘက်သို့ ဆုတ်သွားလေ၏။

အဒေါ်သည် မြွေဟောက်၏ အနီးသို့ တိုးကပ်၍ ဓားရှည်ဖြင့် မြွေခေါင်းကိုဖြတ်ကာ တွင်းတူး၍ မြွေခေါင်းကို မြှုပ်လေ၏။ မြွေ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကိုမူ ကျောက်တုံးပေါ်တွင် တင်၍ အိမ်သို့ယူဆောင်ရန် ထားခဲ့၏။

အဒေါ်သည် မြွေသားကို အစပ်ချက်၍ စားသောက်တတ်သည့်အပြင် မြွေသားစွတ်ပြုတ်ကိုလည်း အလွန်ကြိုက်၏။ ပိုးတီသည် ခြေလှမ်းများ သွက်လက် လာပြီး သူမမျက်လုံးများကလည်း သောင်ပြင်နှင့် ကျောက်

ဆောင် ကျောက်တန်းများကို သိမ်းစွန့်ရဲကဲ့သို့ စူးရှစွာကြည့်ရှုနေလေ၏။

အဒေါ်သည် အန္တရာယ်မရှိတော့သဖြင့် ခြေလှမ်းများ သွက်လက်နေသော ပိုးတီကို မတားတော့ဘဲ အနောက်မှ သာ လိုက်ပါ လာလေ၏။ သောင်ပြင်တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သေတ္တာတစ်လုံးကိုမြင်သဖြင့် ပိုးတီသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် ပြေးသွားပြီး ဖွင့်ကြည့်ပြန်၍ နိုင်ငံခြားအရက်ပုလင်းများ ဖြစ်သဖြင့် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားလေ၏။

အဒေါ်သည် အရက်ပုလင်းများကိုထုတ်ကြည့်၍

"တန်ဖိုးကြီး အရက်ပုလင်းတွေပဲ၊ ငါ့တပည့်တွေ ကျွန်းကိုလာမှ ပေးရမယ်"

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်းအရှေ့ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်သွားလေရာ အသားဘူး၊ နွားနို့ပုလင်းနှင့် ငါးသေတ္တာများ ၊ ပေါင်မုန့်ခြောက်များကို ရသဖြင့် ပိုးတီသည် ပျော်ရွှင်သွားလေ၏။

ကျွန်း၏ တောင်ပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ အုန်းဆံကြိုးခွေများ နှင့် အသက်ကယ်ဘောများ ၊ အသက်ကယ်အင်္ကျီများ မျောပါလာသည် ကိုတွေ့ရလေ၏။

ပိုးတီသည် စားစရာများ မဟုတ်သဖြင့် စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိပေ။

ကျွန်း၏ တောင်ပိုင်းကိုလွန်သောအခါ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများ ထူထပ်စွာရှိနေသဖြင့် သင်္ဘောပျက်များမှ မျောပါလာသော ပစ္စည်းများ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်၏။

တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုအနီးတွင် မျောပါနေသော သေတ္တာတစ်လုံး၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို တွေ့ရလေ၏။

အဒေါ်သည် ကျောက်ဆောင်ကိုကြည့်၍

"သေတ္တာတစ်လုံးပါလား၊ ရေထဲဆင်းပြီး သွားကြည့်ဦးမယ်"

ဟု ဆိုကာ ရေပြင်သို့ဆင်းပြီး ကျောက်ဆောင်ကြီးအနီးသို့ ကျင်လည်စွာ ကူးခပ်သွားလေ၏။

ပြီးနောက် သေတ္တာကြီးကိုဆွဲ၍ ကျွန်းဆီသို့ ပြန်လည်ကူးခတ်လာ၏။ ။ သောင်ပြင်သို့ သေတ္တာကို တရွတ်တိုက်ဆွဲယူပြီးနောက် သေတ္တာကို သေချာစွာကြည့်လိုက်ရာ သေတ္တာမှာ သစ်တစ်မျိုးဖြင့်ပြုလုပ်ထားပြီး အရောင်မှာ သဘာဝအတိုင်း အနက်ရောင်ဖြစ်နေလေ၏။

သေတ္တာ၏ အလယ်ဗဟို၌ အနီရောင်တံဆိပ်ကြီးတစ်ခုပါရှိ၏။

အဒေါ်သည် သေတ္တာကို အလွန်စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် အဖုံးအား ဓားရှည်ဖြင့် ကလန့် လိုက်လေ၏။

သေတ္တာအဖုံးကို လွယ်ကူစွာပင် ဖွင့်နိုင်ပြီး သေတ္တာထဲရှိ ပစ္စည်းများကိုကြည့်လိုက်ရာ ရေများ စိုရွှဲနေသော ရှေးဟောင်းနာရီကြီးတစ်လုံးနှင့် သားရေအိတ်ကြီးတစ်လုံး၊ လှပသော သံသေတ္တာငယ်လေးတစ်လုံးတို့ကို တွေ့ရလေ၏။

အဒေါ်သည် ရှေးဟောင်းနာရီကြီးကိုမ၍ ရေများကို လှုပ်ခါလိုက်ရာ နာရီကြီးသည် 'ချက်ချက်ချက်' ဟု မြည်၍ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် လှုပ်ရှားလာကြောင်းတွေ့ရ၏။

ပိုးတီက ဝမ်းသာအားရဖြင့်

"ဟင် . . . နာရီကြီးက အကောင်းကြီးရှိသေးတယ်၊ ပင်လယ်ထဲမှာ မှန်တိုင်းမိပြီး မပျက်သေးဘူးနော်"

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

အဒေါ်သည် သေတ္တာထဲမှ ရှေးဟောင်းသေတ္တာလေးကိုထုတ်ယူ၍ အဖုံး၌ ရှိသော ဘုသီးလေးကို လက်ဖြင့်ဖိလိုက်ရာ သေတ္တာ၏ အဖုံးသည် ဆတ်ခနဲပွင့်ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ သေတ္တာထဲတွင် ဖန်ရောင်တောက်နေသော ဘောလုံးပုံသဏ္ဌာန်အလုံးကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။

ဖန်လုံး၏ အောက်တွင် ကလပ်ကဲ့သို့သော ပစ္စည်းတစ်ခုရှိပြီး ထိုပစ္စည်းပေါ်တွင် ဖန်လုံးကိုတင်ထားလေ၏။

ပိုးတီက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

"အဲဒါဘာကြီးလဲ အဒေါ်"

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အဒေါ်က သက်ပြင်းချ၍

"ဂမ္ဘီရပညာရှင်တွေအသုံးပြုတဲ့ ဖန်လုံးဟဲ့၊ ဖန်လုံးကိုကြည့်ပြီး ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ်တွေကို ပြောလို့ ရတယ်"

ဟု ပြောလေရာ ပိုးတီက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

"ဟင် . . . အဒေါ်၊ ဒါဆိုရင် အဒေါ်က ဖန်လုံးကြီးကို ကြည့်တတ်မှာပေါ့"

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အဒေါ်က သက်ပြင်းချ၍

"ငါငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အတော်လေး လေ့လာခဲ့ဖူးပါတယ်၊ အခုတော့ ဖန်လုံးနဲ့ ဝေးနေတာ ကြာပါပြီ၊ ဒီသေတ္တာထဲကပစ္စည်းတွေဟာ တော်ရုံတန်ရုံ ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်ဘူး ၊ ဂမ္ဘီရပညာရှင်တစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်နေပုံရတယ်"

ဟု ပြောလေ၏။ ဆက်လက်၍ သားရေအိတ်ကြီးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ သားရေအိတ်ကြီးသည် ရေလုံအိတ်ကြီးဖြစ်ပြီး အိတ်အထဲတွင် အညိုရောင်သားရေဖုံး စာအုပ်ထူကြီးတစ်အုပ်ကို တွေ့ရလေ၏။

အဒေါ်သည် သားရေဖုံးစာအုပ်ကြီးကို လှန်ကြည့်လိုက်ပြီး အံ့သြဟန်ဖြင့်

"ငါထင်တဲ့ အတိုင်း၊ လောကီပညာနဲ့ ဆက်စပ်နေပါလား"

ဟု ရွှေရွတ်ကာ သားရေအိတ်ထဲရှိ ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို တန်ဖိုးထားဟန်ဖြင့် ယူခဲ့လေ၏။

ပိုးတီကမူ ရှေးဟောင်းနာရီကြီးကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ယူဆောင်ခဲ့လေ၏။

အဒေါ်သည် ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်ရှိလာသော ရေမျောကမ်းတင်ပစ္စည်းများကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ အညိုရောင်ကျမ်းစာအုပ်ကြီးနှင့် ဖန်လုံးကြီးကိုသာ ဂရုတစိုက် သယ်ဆောင်သွားလေ၏။

ပိုးတီကမူ ရှေးဟောင်းနာရီကြီးကို အိမ်ထဲသို့သွင်း၍ နေရာတကျ ချိတ်ဆွဲပြီးနောက် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် လှည့်လည်၍ ငါးသေတ္တာများ ၊ အသားဘူးများ ၊ အဝတ်အထည် အသုံးအဆောင်များကို ကောက်ယူလေ၏။

ပြီးနောက်တွင် မူ သောင်ပြင်တွင် စုပုံ၍ ပစ္စည်းများကို သစ်လုံးအိမ်ထဲသို့ နည်းနည်းချင်း သယ်ယူလေ၏။

ပိုးတီသည် ငါးသေတ္တာကို ကြိုက်နှစ်သက်သူဖြစ်သဖြင့် ဦးစွာဖွင့်၍ စားသောက်လေ၏။

အဒေါ်သည် နေ့စဉ်ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုလေ့
လာနေသဖြင့် ပိုးတီသည် လွတ်လပ်ရေးရသကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။

ယခင်ကဆိုလျှင် အဒေါ် လေ့ကျင့်ခိုင်းသော ယောဂလေ့ကျင့်ခန်းများ
ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ လေ့ကျင့်ရလေ၏။

ထို့အပြင် မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း နုနုနယ်နယ် မနေ
ထိုင်ရဘဲ ကိုယ်ခန္ဓာကို ကြံ့ခိုင်သထက် ကြံ့ခိုင်အောင် လေ့ကျင့်ရလေ၏။

သူမသည် မိန်းမသားတန်မဲ့ သောင်ပြင်တွင် နေ့စဉ် နာရီပေါင်းများ
စွာ လှည့်ပတ်ပြေးရ၏။

အဒေါ်သည် မမြင်ကွယ်ရာသို့ရောက်လျှင် သူမအနားယူမည်စိုးသော
ကြောင့် လေ့ကျင့်ခန်းယူနေစဉ် အချိန်ပြည့်စောင့်ကြည့်နေ၏။

ထို့အပြင် သဲသောင်ပြင်တွင် လက်ထောက်၍ ကိုယ်ခန္ဓာကိုတွန်းတင်
သော လေ့ကျင့်ခန်းများကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်ရ၏။

ထိုလေ့ကျင့်ခန်းများကြောင့် သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ မိန်းမသားတန်မဲ့
ကြံ့ခိုင်လာသော်လည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှ၏။ သူမ၏ ခြေလက်များ သည်
တစ်နေကုန် လေ့ကျင့်ခန်းများ ပြုလုပ်ပြီး နာကျင်နေတတ်၏။

သူမသည် လေ့ကျင့်ခန်းများကို ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်နေရသဖြင့်
အဒေါ်ကို မကျေမနပ် မေးမြန်းခဲ့ဖူး၏။ အဒေါ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

"အဲဒါတွေကို တစ်ချိန်တော့ ညည်းသိရမှာ ပေါ့၊ တကယ်ဆိုရင် ညည်း
ဟာ ယောကျ်ားလေးအဖြစ် မွေးဖွားလာဖို့ သင့်တယ်၊ အခုလို မိန်းမ
တစ်ယောက်အဖြစ် မွေးဖွားလာတော့ ပိုပြီး ပင်ပန်းဆင်းရဲတာပေါ့၊ ဒါ
ပေမဲ့ ညည်းအားမငယ်ပါနဲ့ ၊ မိန်းမတစ်ယောက်မှာ ယောကျ်ားတွေ မလုပ်နိုင်တဲ့
စွမ်းရည်တွေရှိပါတယ်"

ဟု ပြောလေရာ ပိုးတီက နားမလည်ဟန်ဖြင့်

"သမီးက ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ပဲနေရမှာ ၊ ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ပင်ပင်ပန်းပန်း လေ့ကျင့်ရမှာ တုံး"

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အဒေါ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

"နင့်ကို ဒီကျွန်းပေါ်မှာ တစ်သက်လုံးနေရမယ်လို့ ငါဘယ်တုန်းက ပြောခဲ့လို့ လဲ၊ အချိန်တန်ရင် ညည်း ဒီကျွန်းကခွာရမယ်"

ဟု ပြောလေရာ ပိုးတီသည် သူမ၏ အဒေါ်ကို အံ့ဩစွာကြည့်၍

"သမီးက ဒီကျွန်းက ခွာရမယ်ဆိုတော့ အဒေါ်က ကျွန်းကမလိုက်ဘူးလား"

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အဒေါ်က ခေါင်းခါ၍

"ငါ ဒီကျွန်းက ဘယ်တော့မှ မခွာဘူး၊ ငါသေရင်တောင် ဒီကျွန်းမှာ ပဲ ခေါင်းချမယ်"

ဟု ပြောလေ၏။ ပိုးတီက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

"အဒေါ်မပါဘဲ ကျွန်းကနေ သမီး ဘယ်မှ မသွားနိုင်ပါဘူး"

ဟု ပြောလေ၏။

အဒေါ်က သက်ပြင်းချ၍

"ညည်း မသွားလို့ မရဘူး၊ သွားကိုသွားရမယ့် ဝတ္တရားရှိတယ်၊ ဒါတွေကို ညည်းအရွယ်ရောက်လာမှ ငါပြောပြမယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ငါသင်တာတွေကို သေသေချာချာ သင်ယူရမယ်၊ ညည်းကို မလိုအပ်ဘဲ အပင်ပန်းခံပြီး သင်မပေးဘူး"

ဟု ပဟေဠိဆန်သောစကားတို့ ကို ပြောဆိုတတ်၏။ အဒေါ်၏ စ

ကားအရ ပိုးတီ၏ ဘဝတွင် လျှို့ဝှက်မှုရှိမည်ထင်ရ၏။
